

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. október 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelességének megszegésével társtettesként elkövetett bűnpártolás büntette miatt ... I.r. vádlott és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2019. február 13. napján kihirdetett 43.Kb.165/2018/9. számú ítéletét megváltoztatja.

... I.r. és ... II. vádlottat bűnösnek mondja ki további 1-1 rb. társtettesként elkövetett bűnpártolás büntetében (Btk. 282.§ (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés d) pont).

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 1 (egy) év 6 (hat) hónap - 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre súlyosítja.

A vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét ... I.r. és ... II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye, amit az ügyészség a közléstől számított 8 (nyolc) napon belül jelenthet be.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2019. február 13. napján kihirdetett 43.Kb.165/2018/9. számú ítéletével ... I.r. és ... II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 1 - 1 rb.társtettesként elkövetett bűnpártolás büntetében (Btk. 282. § (1) bekezdés a./ pont, (3) bekezdés d./ pont), ezért őket egyenként 1 - 1 év - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. Rendelkezett mindkét vádlott tekintetében a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A vádlottakat egyetemlegesen kötelezte 51.177,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be a tényállás jogi minősítésének megváltoztatása, valamint súlyosabb büntetés kiszabása érdekében. Az ügyészség benyújtotta fellebbezésének írásbeli indokolását, amelyben megjegyezte, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási és anyagi jogi szabályokat betartotta, a szükséges bizonyítási

eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat teljes körűen értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az ítélet tényállását a megalapozatlansági okoktól mentesnek ítélte. Az indokolásban kifejtett álláspontja szerint azonban nem értett egyet a jogi minősítéssel. Az irányadó tényállásban rögzített elkövetési magatartás érvelése szerint a büntetőeljárás megindulásának akadályozása, a testi sértés elkövetési körülményeinek, az elkövetők személyazonosságának megállapítása, illetőleg a sértett által elszenvedett egészségkárosodás elsődleges adatának összegyűjtése, így a büntetőeljárás sikeres lefolytatásának akadályozása körében értékelhető. Ezért indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság a vádlottak cselekményét a Btk. 282. § (1) bekezdésének b) pontjába és a (3) bekezdés d) pontjába ütköző hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali köteletségének megszegésével társtettesként elkövetett bűnpártolás büntetvének minősítse. Hivatkozott arra is, hogy a kiszabott szabadságvesztés a középértékhez képest eltúlzottan enyhe, a büntetés generális és speciális célját nem szolgálja, ezért annak súlyosítását indítványozta mindkét vádlott tekintetében.

A vádlottak eltérő tényállás, eltérő minősítés megállapítása és enyhébb büntetés érdekében fellebbeztek. Védőjük felmentésért, az ítélet hatályon kívül helyezéséért, illetve enyhébb jogi minősítés, bűnpártolás büntette helyett a katonai bűncselekmény megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

Az új meghatalmazott védő csatolta a fellebbezés írásbeli indokolását, amelyben a tárgyaláson bejelentett fellebbezést módosított tartalommal elsősorban felmentés, másodsorban a jogi minősítés megváltoztatása és enyhítés érdekében tartotta fenn. Indoklásul előadta, hogy álláspontja szerint az ítélet részben felderítetlen, illetve a bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, ezért az a Be.592.§ (2) bekezdés b) és d) pontja szerint részben megalapozatlan. Indítványozta bizonyítás felvételét, mellyel a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölhető. Ennek keretében a C-i Rendőrkapitányság kapitányságvezető-helyettesének tanúkihallgatására tett indítványt arra nézve, hogy mi a rendőrségi gyakorlat akkor, ha bűncselekménnyel kapcsolatban ún. személyi sérelmek vannak. Álláspontja szerint a tanú megerősítheti, hogy ilyen esetben az ügyet az ügyészi állásfoglalás szerint testi sértésnek kell minősíteni, s ez a körülmény a közterületen tevékenykedő járőrök intézkedését- ezen keresztül büntetőjogi felelősségüket is - nagyon komolyan befolyásolhatta. Érvelése szerint a vonatkozó ügyészi állásfoglalás alapján a vádlottak szakszerűen intézkedtek, amely során a sértettet kioktatták a feljelentés lehetőségéről, a látlelet és a törvényes képviselő jelenlétének szükségességéről, egyéb intézkedési kötelezettségük pedig nem volt. Ennek megállapítása esetén elsődlegesen a vádlottak felmentését indítványozta. A megállapított tényállással összefüggésben kifejtette, hogy T1 és T2 tanúk vallomásának következetessége és szavahihetősége a lényegi kérdésekben megkérdőjelezhető, vallomásaik önmagában ellentmondásosak és egyéb bizonyítékokkal sincsenek összhangban, ezért azokra terhelő tényállás nem alapítható. Ezért másodlagosan azt indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács a vádlottak bűnösségét az igazságszolgáltatás elleni büntett helyett a Btk. 438.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő szolgálatban köteleességszegés büntetvében mondja ki és az enyhítő körülmények figyelembe vételével velük szemben enyhébb szabadságvesztés büntetést szabjon ki a lefokozás katonai büntetés mellőzésével.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.136/2019/3. számú átiratában a vádlottak és védőjük által bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartotta, míg az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, mérlegeléssel állapította meg a tényállást, amely felülbírálatra alkalmas. Hivatkozott arra is, hogy a katonai tanács indokolási kötelezettségének eleget tett és okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére,

alapvetően helyesen minősítve az általuk elkövetett cselekményt. A jogi minősítés körében megjegyezte, hogy a vádlottak magatartásukkal nem segítséget nyújtottak ahhoz, hogy az elkövető a hatóság elől megmeneküljön, hanem a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekedtek. Ezért álláspontja szerint a vádlottak cselekményének jogi minősítése helyesen: Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontja. Szükségesnek tartotta a törvényhely (3) bekezdésének d) pontjában az 1. fordulat feltüntetését is. Kifejtette, hogy a büntetés kiszabása során a bűnösségi körülmények helyesen kerültek értékelésre, azonban a kiszabott szabadságvesztés tartamát a középértékekhez közelítően súlyosítani kell a büntetési célok elérése érdekében. Utalt arra is, hogy a vádlottaknál a Btk.102.§ (1) bekezdése szerinti rendelkezés alkalmazása nem lehetséges, mivel arra érdemtelenek; ugyanakkor helyes mindkét vádlott esetében a Btk.137.§ alapján lefokozás katonai büntetés kiszabása, mivel a bűncselekmény jellege és tárgyi súlya miatt méltatlanok a rendfokozat viselésére. Észlelte azt is, hogy az ítélet rendelkező része a II.r. vádlott viselt rendfokozatát hiányosan jelöli, és az indokolásában elkövetési helyként K.-t említi C. helyett. Ezért - a fenti pontosítások mellett - indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a rendelkező részben a bűncselekmény törvényhelyét a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjára helyesbítse, illetve a (3) bekezdés d) pontját az 1. fordulattal egészítse ki, mindkét vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést súlyosítsa a végrehajtás próbaidőre felfüggesztésének fenntartása mellett, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a védő által benyújtott fellebbezés indokolására reagálva a BF. 136/2019/6. számú átiratában az előző átiratában foglaltakat változatlanul fenntartotta, egyben indítványozta a védői bizonyítási indítvány elutasítását, mert a feltételezésen alapuló körülmények nem relevánsak és a megalapozott tényállás megváltoztatására nincs törvényes ok. Hivatkozott arra is, hogy a megjelölt bizonyítékokra a Be. 584. § (5) bekezdése értelmében hivatkozni sem lehet. Álláspontja szerint a védő a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, mely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő perbeszédében fenntartotta fellebbezését és annak írásbeli indokolását. Rámutatott arra, hogy az ügyészi állásfoglaláson alapuló rendőri gyakorlatnak van jelentősége, mert arra figyelemmel a vádlottak eljárása szakszerű volt. Hangsúlyozta, hogy **T1** és **T2** terhelő tanúk vallomásai nem koherensek és más bizonyítékkal - a híváslista adataival - sem állnak összhangban, azokra terhelő tényállást alapítani nem lehet. A cselekmény jogi minősítésével összefüggésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú katonai tanács a bírósági gyakorlattól eltérően minősítette a vádlottak magatartását. Érvelése szerint a vádlottak a szolgálatban kötelességszegés katonai vétség tekintetében beismerték bűnösségüket, és e beismerő nyilatkozatukat a bíróságnak el kellett volna fogadnia. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a téves minősítésre figyelemmel a katonai vétségben állapítsa meg a vádlottak bűnösségét és olyan enyhébb büntetést szabjon ki, amely mellett a szolgálatban megtarthatóak maradnak. A felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés mellett, ezért védenői előzetes mentesítését és a velük szemben kiszabott katonai büntetés mellőzését kérte.

Az I.r. és II.r. vádlottak az utolsó szó jogán a katonai bűncselekményre vonatkozóan megbánásukat hangsúlyozták, emellett kiemelték, hogy az igazságszolgáltatás elleni bűncselekményben nem bűnösök. Egyebekben csatlakoztak a védőhöz.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az ügyész, a vádlottak és védőjük által bejelentett ellentétes irányú fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján teljes körűen bírálta felül.

A vádlottaknak és védőjüknek a felmentés érdekében bejelentett fellebbezései nem alaposak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat nagyrészt betartotta. Az ítélet előzményeként utalni kell arra, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a 2018. október 5. napján bírósághoz érkezett 2.Nyom.1490/2017. számú vádiratában a vádlottakat a Btk.438.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntetvével vádolta, egyben a Be.740.§ (1) és (3) bekezdésbe alapján indítványozta, hogy a bíróság büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban tárgyalás mellőzésével szabjon ki büntetést. A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2018. október 31. napján kelt 43.Kb.135/2018/3. számú büntetővégzésével a vádlottakkal szemben szolgálatban kötelességszegés büntette miatt (Btk.438.§ (1) és (2) bekezdés a) pont) 9 hónap -9 hónap börtönfokozatú szabadságvesztést, 180 napi, napi tételenként 1.000,-Ft pénzbüntetést és az I.r. vádlott esetében 2 évre a soron következő fizetési fokozatba előlépésre előírt várakozási idő meghosszabbítást, míg a II.r. vádlott tekintetében 2 évre az őrmesteri rendfokozatba visszavetést szabott ki. A szabadságvesztés végrehajtását 3-3 év próbaidőre felfüggesztette. A végzéssel szemben a védő és a vádlottak a törvényes határidőben tárgyalás tartását kérték. A 2019. február 6. napján megtartott előkészítő ülésen az elsőfokú katonai tanács végzésével törvényesen helyezte hatályon kívül korábbi büntetővégzését, és törvényesen döntött arról, hogy nem fogadja el a vádlottak beismerő nyilatkozatait, mert álláspontja szerint a cselekmény más bűncselekménynek (hivatali vagy igazságszolgáltatás elleni cselekménynek) is minősülhet. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy akkor járt volna el helyesen az elsőfokú katonai tanács, ha már a vádirat benyújtását követően a Be. 495. § (1) bekezdése alapján végzésével megállapítja, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádtól eltérően hogyan minősülhet, és az eltérő minősítésre figyelemmel nyomban előkészítő ülésre tűzi ki az ügyet. Ezen eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemi elbírálására lényeges hatással nem volt. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a Be. 504. § (2) bekezdés c) pontja alapján törvényes lehetősége volt az elsőfokú bíróságnak arra, hogy a vádlottak beismerő nyilatkozatát ne fogadja el. Ahhoz, hogy a bíróság megalapozott döntést hozhasson a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadásáról - a feltételek vizsgálata mellett - az ügyirat tartalmát is figyelembe kell vennie. Erre tekintettel az elsőfokú katonai tanács a vádlottak beismerő nyilatkozatait el nem fogadó végzéseit törvényesek. Azt is megállapította az ítéltábla, hogy az elsőbíróság nem terjeszkedett túl a vádon, hiszen a tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész perbeszédében módosította a vádat, kiegészítette a tényállást és annak megfelelően módosította a vádlottak cselekményének jogi minősítését is. A vádmódosításra figyelemmel sem a vádlottak, sem védőjük nem kérték a tárgyalás elnapolását (43.Kb.165/2018/9. számú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal utolsó bekezdése, 22. oldal első és ötödik bekezdése). Az elsőfokú katonai tanács egyebekben is betartotta a szabályokat, eljárási szabálysértésre sem a vádlottak, sem a védő nem hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlottak a tárgyaláson tettek vallomást, bűnösségüket vád szerint, azaz a katonai bűncselekmény vonatkozásában ismerték el, ugyanakkor következetesen tagadták, hogy tisztában lettek volna parancsnokuk, Ny.. őrnagy és az A.Sz. közötti hozzátartozói

viszonnyal, és az intézkedésük lefolytatásában ez a körülmény motiválta volna őket. Az igazságszolgáltatás elleni bűncselekményt tehát tagadták.

A vádlottak védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében az elsőfokú katonai tanács kihallgatta tanúként a vádlottak járőrtársait, U.B.. törzsőrmestert és K.P., továbbá Ny.I.Zs.-t, O.Cs. szolgálatirányító parancsnokot, valamint A.Sz.-t és baráti körét, S.Zs.L.-t, valamint R.E.-t, R.T.I.-t, fk. R.T.-t és baráti körét, fk. S.A.-t, fk. S.V.-t, fk. A.V.-t, fk. R.-v.-t, M.D.-t, T1t, fk. T2t, fk. B. .V.-t, T.S.-t, fk. .D.-t, A.M.-t. A fiatalok tanúk kihallgatásának törvényességét az érdekeltek nem kifogásolták. Az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során meghallgatta a mentőkhöz érkező hívást, ismertetve a releváns iratokat, köztük a hangfelvétel leírását, rendőri jelentéseket, gyanúsítottai vallomásokról felvett jegyzőkönyveket.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az objektív bizonyítékok alapján végezte el mérlegelő tevékenységét. Különös gonddal vizsgálta a bizonyítékok alapján, hogy a vádlottak miről szereztek tudomást és ennek megfelelően milyen magatartást tanúsítottak. Mindezekre figyelemmel pedig helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak garázdaság gyanújára utaló adatok birtokában a közvetlen előjárójuk rokonaként azonosított elkövetővel és társával szemben a szükséges intézkedéseket azért nem fogantatosították, hogy az elkövetők a hatósági eljárás alól mentesüljenek.

Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor ítélete 2. oldalának utolsó előtti bekezdésétől a 4. oldal közepéig a tényállást - részben mérlegeléssel, részben a vádlottak beismerő vallomása alapján és részben - védekezésükkel szemben - a tárgyaláson kihallgatott tanúk más bizonyítékkal alátámasztott vallomásai, továbbá a rendelkezésére álló ismertetett okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 4. oldal közepétől a 11. oldal első bekezdéséig igen részletesen vette számba és értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlottak által előadottakat fogadta el maradéktalanul a tényállás alapjául. Helytállóan utalt arra, hogy A.Sz. és baráti társasága kivételével a fiatalok, illetve fiatal felnőtt polgári személy szemtanúk valamennyien szavahihetőnek bizonyultak, vádlottakat terhelő vallomásaikat bizonyos részében még A.Sz. és barátai is megerősítették, illetve kívülállóként S.Zs.L. mentőápoló és T.S. tanúk vallomásai is. Ugyanakkor e tanúk vallomásával szemben a vádlottakkal egyhangzóan nyilatkozó rendőrtanúk szavahihetősége megdőlt, és a rendőrtanúk vallomását helyesen az elsőfokú bíróság csak annyiban fogadta el, amennyiben azt más vallomások megerősítették. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

A másodfokú katonai tanács elutasította a védő bizonyítási indítványát. Ennek indoka, hogy az elsőfokú bíróság foglalkozott ítélete 9. oldal utolsó és 10. oldal első bekezdésében azzal az ügyészi állásfoglalással, amelyre a védő is hivatkozott, s az elsőbírői állásponttal a másodfokú bíróság is egyetért. Helyes az az ügyészégi álláspont is, miszerint a tanúként kihallgatni kért közrendvédelmi osztályvezető vallomása a rendőrségen kialakult esetleges téves gyakorlat igazolására irányul, amely azonban részben feltételezésen alapul, részben a büntetőjogi felelősség elbírálása szempontjából relevanciával nem bír, emellett maga a II.r. vádlott sem vitatta, hogy garázdaság miatt intézkedtek, csak nem megfelelően (43.Kb.165/2018/9. számú tárgyalási jegyzőkönyv 23. oldal utolsó bekezdése). Megjegyzi a másodfokú katonai tanács azt is, hogy a bíróságnak a Rendőrségről szóló

törvény, valamint a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló BM rendelet alapján kellett megítélnie a vádlottak eljárásának előírászerűségét. Erre figyelemmel sem tartotta szükségesnek a védő által indítványozott tanú kihallgatását, mert az az ügy előbbre vitelét nem szolgálta volna, csak az eljárás elhúzódtásához vezetett volna.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a védő fellebbezésében olyan új tényre, új bizonyítékokra, amely bizonyítási eljárás lefolytatását tette volna szükségessé, nem hivatkozott. Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, igen részletes és alapos bizonyítási eljárást folytatott le, a megismert bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelte, indokolási kötelezettségének eleget tett. Így a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is, azonban annyiban tévedett a perbíróság, hogy az általa megállapított tények egy részét figyelmen kívül hagyva nem vonta le a megfelelő jogi következtetést. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor a vádlottak bűnösségét a Btk. 282.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett bűnpártolás büntetében megállapította.

Előre bocsátja a másodfokú katonai tanács, hogy jelen ügyben három bűncselekmény konkurál egymással, s mindháromnak alanyai lehetnek a vádlottak: az egyik a szolgálatban kötelességszegés büntette (Btk.438.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja), melyet a vádlottak, mint a Btk. 127. § (1) bekezdése szerinti katonák követhetnek el; a másik a hivatali visszaélés büntette (Btk. 305. §, melyet a vádlottak, mint a Btk 459. § (1) bekezdés 11/k) pontja szerinti hivatalos személyek követhetnek el és a harmadik az igazságszolgáltatás elleni cselekmény, a hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelességének megszegésével társtettesként elkövetett bűnpártolás büntette (Btk. 282.§ (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés d) pont). A specialitás és a konszupció elvére figyelemmel nem tévedett az elsőbíróság, amikor ezek közül a legsúlyosabb bűncselekményt állapította meg. Helyesen hívta fel az elsőfokú katonai tanács azokat a jogszabályhelyeket, amelyeket a vádlottak a szolgálatuk során megszegtek.

Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki jogi álláspontjának indokolását ítélete 11. oldalán, azzal a fellebbviteli bíróság egyetért. A Btk.282.§ (1) bekezdése értelmében, aki anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna a) segítséget nyújt ahhoz, hogy az elkövető hatóság üldözése elől meneküljön, b) a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekszik, vagy c) közreműködik a bűncselekményből származó előny biztosításában, megvalósítja a bűnpártolás vétségét. A (3) bekezdés d) pontja szerint a büntetés büntett miatt egytől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a bűnpártolást hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével követi el. A Btk.282.§ (1) bekezdés a) pontjában foglalt elkövetési magatartás az ún. személyi bűnpártolás. Az elkövető ez esetben ahhoz nyújt segítséget az alaphűncselekményt megvalósító személynek, hogy a hatóság üldözése elől meneküljön. Megvalósul a személyi bűnpártolás az által is, ha valaki őt terhelő jelentési kötelezettség nem teljesítésével az elkövető

kézre kerítését igyekszik megakadályozni. Az (1) bekezdés b) pontjában foglalt második elkövetési magatartás a büntetőeljárás sikerének megghiúsítására való törekvés. Ide minden olyan magatartás tartozhat, amely objektíve alkalmas az alaphűncselekmény tényállása felderítésének a megakadályozására, vagy megnehezítésére. Tipikus elkövetési magatartás lehet a tárgyi bizonyítási eszközök megsemmisítése, vagy elrejtése, vagy a bűncselekmény nyomainak eltűntetése. A kimunkált bírói gyakorlat értelmében (BH.2000.142., BH.2015.213.) azonban az elkövető azzal a cselekményével, hogy bár hivatalos eljárása során bűncselekmény elkövetését észleli, szándékosan nem intézkedik, nem tesz feljelentést, hivatali kötelessége megszegésével segítséget nyújtott ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elöl meneküljön, akkor a Btk. 282.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatali bűnpártolás büntettét valósítja meg. Az ítéletábla álláspontja szerint jelen ügyben pontosan ez történt. A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy szolgálatuk során szolgálati kötelezettségüket megszegve bűncselekmény gyanúja miatt elkövetőként azonosított A.Sz.-l szemben, valamint az akkor még ismeretlen társa, a másik elkövető elfogása érdekében - azért, hogy a hatósági eljárás alól mentesüljenek - érdemi intézkedést nem foganatosítottak az A.Sz. és Ny.őrnagy közötti rokoni kapcsolatra tekintettel, az elkövetőket nem jelentették fel, a sértettet a feljelentésről lebeszélték, váltásparancsnokuk felé valótlán, az eseményt elbagatellizáló jelentést tettek, intézkedésükről írásbeli jelentést nem készítettek, s a kérésző mentőket is elküldték, megvalósították a Btk.282.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény törvényi tényállási elemeit.

Tévedett azonban az elsőfokú katonai tanács, amikor figyelmen kívül hagyta azt a vádiratban és a történeti tényállásban is megállapított tény, hogy a vádlottak nem egy, hanem két elkövetővel szemben nem tettek eleget az intézkedési kötelezettségüknek. A személyi bűnpártolás több rendbelinek minősül, ugyanis, ha több személy javára követi azt el a bűnpártoló. Az irányadó tényállás szerint a vádlottak két személynek, A.Sz.-nak és T.T.-nak nyújtottak segítséget ahhoz, hogy a hatóság üldözése elöl menekülni tudjanak, cselekményük, ezért 2 rendbelinek minősül. A másodfokú bíróság, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és ... I.r. és ... II. vádlottat bűnösnek mondta ki további 1-1 rb. társtettesként elkövetett bűnpártolás büntettében (Btk. 282.§ (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés d) pont).

A büntetés enyhítésére irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem megalapozott, ugyanakkor a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács helyesen értékelte a bűnösségi körülményeket, nem tévedett, amikor szabadságvesztés büntetést szabott ki a vádlottakkal szemben. Sem a szabadságvesztés tartama, sem a felfüggesztés próbaideje nem eltűlzott, annak enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget az ítéletábla. Sőt a hivatásuk alapvető szabályait megszegő vádlottak tekintetében a terhükre megállapított további bűncselekményre és nehezen magyarázható motivációjukra, valamint cselekményük fokozott társadalomra veszélyességére is figyelemmel indokolt a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése. Ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, az I.r. és II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 1 (egy) év és 6 (hat) börtönbüntetésre súlyosította. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket a továbbiakban halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács a lefokozás katonai büntetés alkalmazásakor sem. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is méltatlan a rendfokozat viselésére az a hivatalos személy, aki ilyen súlyú igazságszolgáltatás elleni bűncselekményt valósít meg. A fellebbviteli bíróság nem látott tehát lehetőséget a katonai büntetés mellőzésére a bűncselekmény jellege és tárgyi súlya miatt, - a generális prevenció - elérése érdekében. Álláspontja szerint a rendelkező részben írt súlyosabb tartamú szabadságvesztés és a lefokozás büntetés együttesen alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérésére. Egyetért azzal az ügyészi állásponttal is, hogy az elbírált bűncselekmények jellege folytán a vádlottaknál nem kerülhet alkalmazásra a Btk. 102. § (1) bekezdése szerinti rendelkezés, mert az előzetes bírói mentesítésre a vádlottak érdemtelenek.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek ... I.r. és ... II. vádlottak tekintetében, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katona Tanácsa helyes indokainál fogva helybenhagyta azzal, hogy az I.r. vádlott lakcíme: 2... C., N..... u. 27., és a II.r. vádlott rendfokozata helyesen: címzetes rendőr törzsőrmester.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésein, a fellebbezési jog a Be. 615. § (2) bekezdés c) pontján alapszik.

Budapest, 2019. október 2.

. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke

dr. Szabó Éva hb. ezredes sk.
előadó bíró

dr. Belovai Henriette hb. százados sk.
bíró

A Kúria 2020. március 3. napján kelt Bhar.III.I.360/2019/6. számú végzése folytán a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 43.Kb.165/2018/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.30/2019/9. számú ítélete rendelkező részében írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2020. május 21.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: